

Me

XX

Een boek vol hart.
Niet om te begrijpen,
maar om te voelen.

Marieke van der Pijl

Me

XX

Titel	<i>Me – XX</i>
Auteur	Marieke van der Pijl
Eindredactie	Lineke Eerdmans
Ontwerp en vormgeving	Jacqueline Siebelhoff
ISBN	978-94-92329-43-1

© 2026, Marieke van der Pijl

Eerste druk, juli 2026

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Me

XX

Een boek vol hart.
Niet om te begrijpen,
maar om te voelen.

Marieke van der Pijl

*“Alles begint met kiezen
om te kijken.”*

Een innerlijke ja.

Een keuze die ontstaat uit voelen, uit aandacht,
uit luisteren naar een intuïtie die nooit is verdwenen.

Wie kiest, opent ruimte om verder te kijken.

Voorwoord

Er is een ritme dat ieder mens kan horen en dat voor ieder mens anders is.

Het leven kan voelen als een kamer vol houten, tikkende wandklokken. Iedere klok tikt haar eigen tijd. De één luid, de ander zacht. Soms loopt een klok voor, soms achter. En als je ze allemaal tegelijk aanzet, klinkt het als een wirwar. Alsof niets klopt. Maar als je blijft luisteren, als je echt luistert, dan gebeurt er iets bijzonders.

Langzaam vinden ze elkaar. Zonder dwang. Zonder dat iemand ze gelijk zet. Ze stemmen zich af, heel stil, op elkaars ritme. En dan ineens — klopt het. Niet omdat alles hetzelfde is geworden, maar omdat elk element zijn plek heeft gevonden in het geheel.

Zo voelde het voor mij. Mijn verhaal, mijn stem; niet recht, niet logisch, soms luid, soms breekbaar. Maar wel van mij. En dit boek is mijn ritme. Niet het ritme dat de wereld vroeg, maar het ritme dat in mij groeide.

In augustus 2023, een paar maanden nadat ik moeder was geworden, kreeg ik te maken met de zware schaduwen van een voorstadium van borstkanker. Ik bleek een tumor te hebben van drie bij zeven centimeter. In de stilte die volgde op dat nieuws, kwam er één angst heel sterk naar boven: dat mijn dochter mij misschien nooit écht zou leren kennen. Dat ze later zou moeten gissen naar wie haar moeder was.

Ik begon te schrijven aan haar, in een dagboek. Niet als project, niet met een plan, maar vanuit liefde. Wat ik dacht, voelde, hoopte, vreesde... het moest eruit. Een manier om haar een stem van mama te geven, voor het geval die stem er straks niet meer zou zijn.

Wat ik toen niet had voorzien, was dat ik in dat schrijven ook mezelf begon te horen. Niet alleen als moeder, maar ook als mens. Als vrouw die probeerde te blijven staan in een leven waarin ineens alles ondersteboven stond.

Vanuit dat proces ontstond langzaam het idee voor dit boek. Geen boek dat draait om de ziekte, want dat is niet de ziel van mijn verhaal. Dan zou het vooral gaan over hoe zwaar het was. En ja... het wás zwaar. Het ís zwaar geweest. Maar het gaat niet alleen over pijn. Het gaat ook over veerkracht. Over het zoeken naar jezelf, als alles aan je trekt. Over keuzes maken. Over systemen waarin ik me staande probeer te houden. Over moeder worden en tegelijk zelf opnieuw geboren worden. Over blijven, ook als ik het even niet weet.

Ik denk dat ik zoveel wilde meegeven, juist omdat ik voelde hoe dichtbij het einde ineens kan zijn. En ik leef — gelukkig — nog. Mexx en ik maken mooie herinneringen. We lachen. We leven. Maar een klein stukje angst blijft. En telkens als ik die voel, wil ik het voor zijn. Wil ik mijn stem doorgeven. Aan haar. En misschien ook aan jou, die dit leest.

Misschien zit daar wel de kern van dit boek: dat we onze angsten kunnen voeden of naar ze kunnen luisteren. En dat als we luisteren er soms iets onverwachts ontstaat.

Zachtheid.

Kracht.

Verbinding.

Dit is geen boek met een stappenplan. Geen uitleg over hoe het moet. Maar ik hoop wel dat ik iets kan meegeven. Een verhaal waarin je jezelf herkent. Een gevoel van ruimte, van mildheid, van menselijkheid. Met een lach en een traan. Voor wie ook onderweg is, op welke manier dan ook.

Dit is mijn ritme van nu — en misschien resoneert er iets in jou. xx